

thi de rikere Sntet derved, og det Hele, Lyendet risikerer, er denne Extramulkt. Naar man nu fjender Domstolenes Utilbuelighed til at idømme store Mulfter, kan man antage, at Lyendet vil slippe med 10, 15 indtil 20 Kroners Mulkt, efterjom vedkommende Politimester er en mer eller mindre strig Mand, men jeg antager ikke, at denne lille Extramulkt, som bliver det hele Resultat af det store Apparat, Lovforslaget opstiller, vil virke afstrækkende paa det Lyende, der vil forlade sin Tjeneste, især naar man veed, at den Slags Lyendet hverken har Noget at betale med eller Noget, man kan gjøre Eksekution i, eller bryder sig om at komme til at sidde et Par Dage i Fængsel for at affone Mulkten. Jeg synes derfor ikke, at der er Meget vundet ved Lovforslaget paa den Maade. Derimod forekommer det mig unegtelig, at der er vundet Noget ved det Vndringsforslag, Udvalget har stillet, idet der er forstrevet, at der skal finde et Forhør Sted hos Politimesteren, inden han giver denne Udsættelsespaategning. Jeg havde egentlig opfattet det saaledes, at Politimesteren blot vilde forhøre Lyendet og høre, hvad det havde at sige, men da jeg hører af det ærede 2det Medlem for 5te Kreds, at Bestemmelsen skal opfattes saaledes, at Husbonden ogsaa skal indkaldes, hvilket vel ogsaa er det Rigtige, saa synes jeg, at denne Bestemmelse er noget værø, thi saa vil Politimesteren, inden han udsletter Paategningen, faae Leilighed til at høre baade Husbonden og Lyendet, og da Husbonden først har været til Forligsmægling med Lyendet og deraf kan vide, at Sagen vil komme for, vil han, hvad jeg antager, han maa være berettiget til, kunne medføre andre Lyender eller Naboer eller Andre, der have været Vidne til Forholdet mellem ham og Lyendet, og han vil altsaa, naar Lyendet er løbet bort fra sin Tjeneste aldeles uden Grund, have nogen Udfigt til ved Vidner — som han som sagt maa være berettiget til at føre — i Lyendets eget Paahør at overbevise Politimesteren om, at Lyendet er løbet bort uden Grund, og paa den Maade at forhindre, at Paategningen overhovedet bliver hævet. Paa den Maade kan en Husbond, som Lyendet uden nogen Grund har forladt, altsaa dog forhindre, at Udsættelsespaategning bliver givet, og det, finder jeg, er et ubetinget Fortrin ved Affattelsen af Udvalgets Vndringsforslag. Hvad angaar den Anke, at der ikke er tænkt paa, at Stævning kan gives, da ser jeg ikke nogen Hindring for, at Politimesteren, naar han bestemmer sig til at give Udsættelsespaategning, forsynder Lyendet Stævningen, idet han jo dog ex officio skal anlægge Sag imod ham og netop har ham til Stede paa Kontoret. Den anden Anke, at Forslaget ikke passer for Kjøbenhavn, vil jeg overlade til den ærede Ordfører selv at bevare; jeg skal kun sige, at den forekommer mig ikke at have stor Bægt, thi hvis Tanken i Forslaget er

rigtig, kan dette jo let omvedigeres saaledes, at Anken falder bort. — Inden jeg slutter, skal jeg tillade mig at henstille en Tanke, som jeg hørte igaar af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Hauerølev), med hvem jeg talte, efter at han havde talt med det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (S. Andersen). Det forekommer mig nemlig, at den Tanke virkelig fortjener at tages under Overveelse, at Politimesterens Udsættelsespaategning skulde kun have Virkning indenfor Retskredsens, saaledes at Lyendet var udelukket fra at søge Tjeneste udenfor denne. Først derved vil man nogenlunde kunne tænke sig, at Lyendet forbliver i Retskredsens, uden at det dog derfor er udelukket fra at søge Erhverv. Man vilde derved undgaa forskjellige Vanskeligheder og kunde da spare det første Punktum i Vndringsforslaget under Nr. 12. Jeg tillader mig at fremdrage denne Tanke, for at den, saafremt den maatte finde Tilslutning, kan blive yderligere ført frem ved Sagens tredie Behandling.

Tjensen: Skøndt jeg ved at pløje den forelagte Betænkning igennem har beundret den overordentlige Skarpsindighed og Omhu, hvormed alle de mulige og umulige Tilfælde, som kunne opstaa af det nye Paategningsystem, ere blevne drøftede og behandlede, har Betænkningen dog ikke ført mig til det Resultat, at jeg derved har faaet nogen større Kjerlighed til det nævnte System, end jeg havde efter at have set paa selve Lovforslaget, og efter at jeg har hørt de Forhandlinger, som nu ere førte, tror jeg, at det vil være gaact flere som mig, at vi efterhaanden have faaet saa Meget at høre om disse Paategninger, at vi ere blevne fortrolige med den Tanke, at det Hele er et overmaade kunstigt System. Men dette, at det er et kunstigt System, vilde jo alligevel ikke være tilstrækkeligt til at vrage det, derjom der derved opnaaedes, hvad der egentlig er tilfattet. Det er imidlertid dette Sidste, som jeg selv tvivler om, og hvorum jeg ogsaa har hørt i alle de Foredrag, der ere holdte, yttret forskjellige Tvivl; ja saadanne Tvivl ere jo endogaa komne stærkt til Orde i selve den foreliggende Betænkning, og det er egentlig kun ved at hengive sig i den Skjæbne, at et saadant Paategningsystem nu engang var Noget, man ikke kunde undgaa, at den høitærede Ordfører og Udvalget i det Hele ere komne til at gaa ind paa det og at søge at gjøre det saa taaleligt som muligt. Det forekommer mig derfor, at den Tanke ligger nærmest, om det ikke i og for sig vilde være det Klogeste, hvad jeg for mit Vedkommende er overbevist om, det vilde være, at stemme mod §§ 6, 7, 8 og 9, og jeg vil bede den høitærede Formand, om der maatte gives Leilighed til særlig at stemme over disse Paragrafer, idet jeg haaber, at nogle flere end jeg have den Mening, at det var bedst, vi slap for dem. Da Loven af 10de Mai 1854 behandlede